Dosarul nr. 2-26088112-05-2r-21072026

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Central
Judecător: Natalia Pasat

CURTEA DE APEL SUD, SEDIUL CAHUL

D E C I Z I E
În numele Legii

19 noiembrie 2026 **municipiul Cahul**

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Cahul
având în componența sa
Președintelui completului de judecată **Inga GORLENCO**
Judecătorilor **Andrei SCRIPCENCO și Igor BOTEZATU**

judecând în lipsa părților, recursul declarat de către avocatul Ion Grecu în interesele recurentului Sert Veniamin, împotriva Încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 14 iulie 2026 pronunțată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Sert Veniamin către Gospodăria Țărănească ,,Popov Gheorghi" cu privire la încasarea datoriei și cheltuieli de judecată,

Asupra recursului, în baza materialelor din dosar și argumentelor prezentate în ședință, Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Cahul,-

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele de fapt ale cauzei.

La data de 10 iulie 2026, Sert Veniamin, prin intermediul avocatului Grecu Ion, a depus cerere de chemare în judecată către Gospodăria Țărănească ,,Popov Gheorghi" prin care a solicitat: aplicarea sechestrului pe toate conturile bancare, bunurile mobile și imobile ale pîrîtei în scopul asigurării acțiunii civile, în limita valorii acțiunii înaintate; dispunerea încasării de la Gospodăria Țărănească ,,Popov Gheorghi" a datoriei în sumă de 120 000 lei, a dobînzii de întîrziere și a cheltuielilor de judecată.

Prin Încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 14 iulie 2026 cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare.

În susținerea cererii de asigurare a acțiunii a indicat că, pârâtul și-a asumat obligațiile pecuniare pe deplin, însă nu și le-a onorat, fapt ce denotă reaua-intenție a acestuia, eschivându-se intenționat, evitând orice încercare de a soluționa litigiul pe cale amiabilă. Neexecutarea obligațiilor de plată de către pârât indică o potențială incapacitate de a-și îndeplini obligațiile financiare.

A menționat că, neaplicarea măsurii de asigurare a acțiunii poate duce în mod inevitabil la diminuarea patrimoniului pârâtului și într-un final, la imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri de admitere a acțiunii.

A susținut că, refuzul de a răspunde la somările adresate în vederea restituirii sumei datorate, este un indice cert că acesta se eschivează de la executarea obligațiilor asumate, fapt care expres indică asupra relei-credințe ale acestuia.

A notat că, există indicatori certi că, în eventualitatea pronunțării unei hotărâri de admitere a acțiuni, pârâtul în continuare, ar putea să se eschiveze de la executare, fie va înstrăina bunurile, pe care le are în proprietate, ceea ce va crea dificultăți în executarea hotărârii, fie chiar va face imposibilă executarea în general.

Încheierea instanței de fond.

Prin Încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 14 iulie 2026 s-a respins cererea depusă de către Sert Veniamin cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Recursul împotriva Încheierii judecătorești.

Legalitatea Încheierii instanței de fond este contestată cu recurs la 16 iulie 2026 de către avocatul Grecu Ion în interesele recurentului Sert Veniamin, în care solicită casarea Încheierii Judecătoriei Cahul, sediul Central din 14 iulie 2026, prin care s-a respins cererea de asigurare a acțiunii. Pronunțarea unei alte hotărîri privind aplicarea sechestrului pe toate conturile bancare, bunurile mobile și imobile ale pârâtei în scopul asigurării prezentei acțiuni civile, în limita valorii acțiunii înaintate de 120 000 lei.

În motivarea recursului a indicat că, la pronunțarea Încheierii, instanța de judecată a apreciat în mod eronat aspectele de fapt ale speței vizate, ignorând aspectul privind existența unui risc real și rezonabil de imposibilitate de executare a hotărîrii judecătorești în cazul admiterii cererii de chemare în judecată.

Relatează că, la caz, datorită faptului că pârâtul la momentul adresării în judecată se eschiva, deja mai mult de şase luni de la scadența obligațiilor, în special conduita acestuia de a respinge orice contact, dovedește cu certitudine un singur scop și anume de a strînge roada, realiza marfa, primi sumele băneşti și scoaterea lor de pe contul întreprinderii, iar pentru acesta mai are nevoie de puțin timp.

În acest sens, susține că, având în vederile rigorile art. 174, 175 Cod de procedură civilă, se impune aplicarea sechestrului pe bunurile pîrîtului în limita valorii acțiunii înaintate. Consideră că, o asemenea poziţie este pe deplin conformă cu explicaţiile oferite de plenul CSJ în hotărîrea explicativă cu privire la aplicarea de către instanțele judecătoreşti a legislaţiei ce reglementează asigurarea acţiunii la judecarea cauzelor civile nr. 32 din 24.10.2003, pct. 21).

Menționează că, la moment, pârâtul se eschivează în mod sistematic, de o perioadă îndelungată, de la onorarea obligațiilor contractuale asumate astfel, rezultă cert existența unui pericol rezonabil de înstrăinarea bunurilor pârâtei, având în vedere următoarele aspecte de fapt ale speței: conduita pârâtului de a nu executa obligațiile contractuale asumate, până în prezent, conform celor descrise supra, mărimea pretențiilor reclamantului (care sunt de natură de a o determina pe pârât de a-şi înstrăina patrimoniul).

Consideră că, riscul înstrăinării bunurilor rezultă și din conduita nemijlocită (cu rea-credință în speță) a subiectului-debitor, care contravine art. 1296 Cod civil şi denotă că există temeiuri rezonabile de a reține că pârâtul își poate înstrăina bunurile din patrimoniul său.

Relatează recutentul că, având în vedere rigorile art. 174, 175 Cod de procedură civilă, se impune aplicarea sechestrului pe toate bunurile imobile şi mobile ale pârâtului, în limita prezentei valori a prezentei acţiuni civile, fapt însă ignorat injust de prima instanță. Aspectele de

fapt citate supra sunt certe încă la această etapă a procesului civil (rezultă cert din conținutul cererii de chemare în judecată și înscrisurile anexate).

Susține că, neaplicarea măsurilor de asigurarea a acțiunii civile solicitate, compromite în viitor executarea unei eventuale hotărâri judecătoreşti de încasarea a datoriei la caz.

Termenul de depunere a recursului.

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, *Termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.*

Analizând lucrările dosarului, se atestă că Încheierea a fost emisă de judecător pe data de 14 iulie 2026, însă la materialele dosarului nu se regăsesc date de recepționare a încheierii de către părți.

Recursul a fost înregistrat de avocatul Grecu Ion în interesele recurentului Sert Veniamin pe data de 16 iulie 2026 și în circumstanțele constatate, se atestă că termenul legal de declarare a recursului a fost respectat.

Procedura în fața instanței de recurs.

În conformitate cu prevederile art. 423 alin.(1) din Cod de procedură civilă, *Încheierea dată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părți și de ceilalți participanți la proces în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi, precum și în cazurile în care încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului. Ea se examinează în recurs conform regulilor stabilite de prezentul capitol.*

Potrivit prevederilor art. 426 alin.(3) din Cod de procedură civilă, *Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.*

Iar potrivit art. 181 alin. (1) Cod de procedură civilă *Încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acțiunii poate fi atacată cu recurs.*

Participanții au fost notificați despre data examinării cauzei și le-a fost oferit termen pentru depunerea referinței și pentru a opta cu privire la necesitatea administrării de noi probe.

În termenul stabilit nu a fost depus referință și nimeni din participanți nu a invocat necesitatea administrării probelor noi, astfel că instanța de recurs va verifica legalitatea și temeinicia Încheierii atacate pe baza materialului din dosar.

Aprecierea instanței de recurs.

Studiind materialele dosarului, analizând Încheierea contestată în raport cu argumente invocate în cererea de recurs și cu înscrisurile administrate la cauza civilă, Completul de judecată ajunge la concluzia că recursul este neîntemeiat și urmează să fie respins, cu menținerea Încheierii primei instanțe, din următoarele considerente.

În acord cu prevederile art. 427 lit. a) din Cod de procedură civilă, *Instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept: să respingă recursul și să mențină încheierea.*

Potrivit art.5 alin.(1) Cod de procedură civilă, *Orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.*

Art.10 alin.(1) Cod civil stipulează că, *Persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile şi să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.* Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol,

neexercitarea de către persoanele fizice şi juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

În conformitate cu art.11 Cod civil (1) *Buna-credință este un standard de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic. (2) În special, este contrar bunei-credințe ca o parte să acționeze în contradicție cu declarațiile pe care le-a făcut anterior sau cu comportamentul pe care l-a avut anterior în cazul în care cealaltă parte, în detrimentul său, s-a bazat în mod rezonabil pe acele declarații sau acel comportament.*

Articolul 12 Cod civil statuează că, *Caracterul rezonabil, prevăzut într-o dispoziție legală sau într-un act juridic, se apreciază în mod obiectiv, luînd în considerare natura şi scopul elementului supus aprecierii, circumstanțele cazului, precum şi uzanțele şi practicile pertinente.*

Conform art.13 Cod civil, (1) *Niciun drept subiectiv nu poate fi exercitat predominant în scopul de a cauza altei persoane un prejudiciu sau a-i dăuna în alt mod (abuzul de drept). (2) În cazul abuzului de drept, instanţa de judecată, ţinînd cont de natura şi consecințele acestuia, refuză titularului în apărarea dreptului subiectiv exercitat abuziv sau, după caz, îl obligă la încetarea exercitării abuzive. (3) Dacă abuzul de drept a dus la încălcarea dreptului subiectiv al unei alte persoane, aceasta poate cere repararea prejudiciului cauzat.*

Iar în conformitate cu dispozițiile art.14 Cod civil, (1) *Nicio persoană nu poate invoca, la întemeierea pretenției sale, fapta ilicită sau de rea credință pe care tot ea a săvârşit-o sau la care a participat. (2) Nicio persoană nu poate obține un avantaj din comportamentul său ilicit sau de rea-credință.*

Prevederile art.174 alin.(1) Cod de procedură civilă statuează că, *La cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătoreşti.*

În conformitate cu prevederile art.175 alin.(1) Cod de procedură civilă, *În vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanţa este în drept: a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane; a1) să noteze acțiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pîrîtului; b) să interzică pîrîtului săvîrşirea unor anumite acte; c) să interzică altor persoane săvîrşirea unor anumite acte în privința obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pîrît sau îndeplinirea unor alte obligații față de el; d) să suspende vînzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar); e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.*

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează că, *Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acțiunii.*

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs reiterează prevederile art.177 alin.(1) Cod de procedură civilă, care reglementează expres că, *Cererea de asigurare a acțiunii urmează să conțină motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.*

În astfel de circumstanțe, pornind de la normele legale, care reglementează asigurarea acțiunii, se constată că, această instituție este condiționată prioritar de justificarea scopului acestei măsuri, astfel încât instanța de judecată urmează să stabilească necesitatea aplicării

măsurilor de asigurare. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc.

De asemenea la aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, este necesar de verificat raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare, probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor asiguratorii. Prin urmare, examinând cererea de asigurare a acțiunii este important, în fiecare caz concret, să fie verificat obiectul și temeiul acțiunii principale, să fie determinată natura litigiului, verificate argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Totodată, este necesar de stabilit asigurarea unui echilibru între interesele părților interesate, precum și în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Din materialele dosarului rezultă cert că, Sert Veniamin s-a adresat cu cererea de chemare în judecată către Gospodăria Țărănească ,,Popov Gheorghi" prin care a solicitat încasarea de la Gospodăria Țărănească ,,Popov Gheorghi" a datoriei în sumă de 120 000 lei, a dobînzii de întîrziere și a cheltuielilor de judecată.

Totodată a solicitat în scopul asigurării acțiunii, aplicarea sechestrului pe toate conturile bancare, bunurile mobile și imobile ale pîrîtei în scopul asigurării acțiunii civile, în limita valorii acțiunii, invocând imposibilitatea executării unei eventualei hotărâri prin faptul că pîrîtul ar putea înstrăina bunurile sale.

La caz, raportând prevederile normelor legale citate supra la circumstanțele speței, Completul de judecată conchide ca întemeiată concluzia primei instanțe de respingere a cererii reclamantului privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Completul de judecată consideră că, invocând necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, recurentul Sert Veniamin nu a prezentat probe cu privire la argumentul precum că neaplicarea măsurii de asigurare a acțiunii ar crea imposibilitatea executării unei eventuale hotărârii judecătorești.

Completul de judecată invocă că, potrivit art. 118 alin. (1) din Cod de procedură civilă, *Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.*

În această ordine de idei, Completul de judecată constată că, reprezentantul recurentului Sert Veniamin, avocatul Grecu Ion nu a probat argumentele sale, din care ar rezulta existența posibilității neexecutării unei hotărâri judecătorești favorabile pentru recurent sau că, există riscul înstrăinării bunurilor de către G.Ț. „Popov Gheorghi". Completul de judecată invocă că, simplul fapt de neachitare a datoriei pe o anumită perioadă, nu constituie în mod automat temei pentru aplicarea sechestrului asupra bunurilor intimatului G.Ț. „Popov Gheorghi", ci urmează să fie dovedită probabilitatea reală de neexecutare a hotărârii judecătorești în caz de neaplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii.

Astfel, ținând cont de instituția măsurilor asiguratorii într-un proces civil, luând în considerație scopurile pentru care acesta se aplică, Completul de judecată conchide drept una justă concluzia primei instanțe de respingere a cererii reclamantului privind aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii. Or, Completul de judecată notează că, măsurile de asigurare a acțiunii impun limitări serioase în exercitarea drepturilor civile ale persoanei fizice sau juridice și nu poate fi

dispusă în mod expres, având la bază o simplă solicitare, ci urmează a fi demonstrat efectiv existența riscurilor justificative, în accepțiunea stipulărilor art.118 Cod de procedură civilă.

Corespunzător, respectivele măsuri urmează a fi luate doar în cazul în care instanței i se aduc probe care ar demonstra faptul că, neaplicarea măsurilor de asigurare ar face imposibilă executarea unui eventual act de dispoziție judecătoresc. Or, la caz, recurentul nu a demonstrat existența unui pericol real și iminent că, executarea hotărârii ar putea fi împiedicată ori că, drepturile sale ar putea fi prejudiciate în lipsa aplicării măsurilor asiguratorii.

Instanța de recurs constată că argumentele recurentului, referitoare la faptul că pârâtul nu ar fi răspuns solicitărilor sale și ar fi evitat menținerea contactului, nu sunt probate, or, la probele materiale nu a fost anexată calea prealabilă privind solicitarea de achitare a datoriei și un refuz în acest sens.

Totodată, neexecutarea obligației de achitare a plății pentru arendă reprezintă circumstanța care a determinat inițierea litigiului, însă aceasta nu demonstrează automat că debitorul întreprinde sau intenționează să întreprindă acțiuni de diminuare a patrimoniului său în scopul împiedicării executării unei eventuale hotărâri judecătorești.

Instanța constată că recurentul își întemeiază argumentele pe presupunerea că pârâtul ar urmări să recolteze roada, să comercializeze marfa și ulterior să retragă mijloacele bănești din conturile întreprinderii, însă aceste afirmații nu sunt însoțite de probe care să confirme existența unor acțiuni concrete de înstrăinare a bunurilor, de transfer al activelor, de retragere suspectă a mijloacelor financiare sau de alte acțiuni îndreptate spre diminuarea patrimoniului debitorului.

În aceste condiții, instanța de recurs constată că recurentul nu a prezentat argumente și probe apte să răstoarne concluziile primei instanțe și nici să demonstreze că Încheierea contestată ar fi fost emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept procedural sau cu aprecierea incorectă a circumstanțelor.

Mai mult, în cazul în care nu se motivează solicitarea de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, ori, nu se indică circumstanțele şi faptele, ce ar permite să se creadă, dincolo de orice dubii rezonabile, că se va cauza un prejudiciu considerabil, iminent şi irecuperabil, asemenea măsură asiguratorie, în viziunea instanței de recurs, nu poate fi acceptată şi admisă. Așadar, la baza soluţiei de aplicare a măsurilor de asigurare nu poate fi pusă în mod exclusiv doar solicitarea în acest sens, dat fiind faptul că, astfel nu se poate confirma existenţa suspiciunilor de neexecutare ulterioară a hotărârii judecătoreşti.

Totodată, Completul de judecată subliniază că, măsurile de asigurare a acțiunii solicitate de către recurent ar afecta echilibrul dintre părți și ar produce consecințe disproporționate asupra activității societății, încălcând principiul proporționalității, or, intervenția instanței de judecată în activitatea economică a unei Gospodării Țărănești poate avea loc doar în cazuri limitate și în strictă corespundere cu norma de drept, atunci când este evidentă intenția de sustragere de la obligații patrimoniale, ceea ce nu este demonstrat în speță.

Prin urmare, contrar celor invocate în cererea de recurs, prima instanță nu a ignorat necesitatea protejării drepturilor și intereselor legitime ale reclamantului, ci a apreciat că, în circumstanțele concrete ale cauzei și în raport cu materialele probatorii prezentate, nu au fost demonstrate condițiile legale care să justifice aplicarea măsurii de asigurare solicitate.

În aceste condiții, instanța de recurs constată că recurentul nu a prezentat argumente și probe apte să răstoarne concluziile primei instanțe și nici să demonstreze că Încheierea contestată ar fi fost emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept procedural sau cu aprecierea incorectă a circumstanțelor.

Subsecvent, reținând obligația instanței de a asigura preeminența dreptului în sensul definit de Constituție și practica judiciară, dat fiind că, Încheierea primei instanțe este întemeiată, iar argumentele recurentului sunt nejustificate din punct de vedere al atingerii scopului aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, Completul de judecată ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat și a menține Încheierea contestată în speță.

Călăuzindu-se de prevederile art. 427 lit. a), art. 428 din Cod de procedură civilă, Completul de judecată, -

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de avocatul Ion Grecu în interesele recurentului Sert Veniamin.

Se menține Încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 14 iulie 2026 pronunțată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Sert Veniamin către Gospodăria Țărănească ,,Popov Gheorghi" cu privire la încasarea datoriei și cheltuieli de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului de judecată **Inga GORLENCO**

Judecătorii **Andrei SCRIPCENCO**

Igor BOTEZATU